

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v **právní věci žalobců: a) J. M., b) Z. M.**, oba zastoupeni JUDr. Zdenkem Poštulkou, advokátem, se sídlem U Javoroky 976, 560 02 Česká Třebová, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, za účasti: Město Chrudim, se sídlem Resselovo náměstí 77, 537 01 Chrudim, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2016, č.j. KrÚ-74332/146/2016/OMSŘI/Vod-2,

takto:

- I. Žalobkyni a) se ukládá povinnost uhradit soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení tohoto rozsudku.
- II. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2016, č.j. KrÚ-74332/146/2016/OMSŘI/Vod-2 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**

III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům a), b) k rukám jejich právního zástupce JUDr. Zdenka Poštulky, advokáta, náklady řízení ve výši 19 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Žalovaný rozhodnutím uvedeným ve výroku tohoto rozsudku zamítl podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) společné odvolání žalobců a), b) proti rozhodnutí Městského úřadu Chrudim (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č.j. CR 059767/2016 STO/Bk ze dne 12.9.2016 a uvedené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla podle § 129 odst. 2,3, § 115 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a podle § 18c vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhl. č. 503/2006 Sb.“) dodatečně povolena stavba „*zastřešení terasy rodinného domu čp. xxx, pozemku st. parc. č. xxx v k.ú. Chrudim.*“ Dne 5.2.20115 zjistil stavební úřad jako správní orgán prvního stupně při kontrolní prohlídce, že na uvedené stavbě rodinného domu čp. XXX v Chrudimi jsou provedeny úpravy balkónu, a to jeho zastřešení. Následně bylo zahájeno řízení o nařízení odstranění stavby „*zastřešení balkónu*“, avšak podáním ze dne 25.2.2015 požádala paní H. T. jako stavebník o dodatečné povolení stavby. Řízení o nařízení odstranění stavby bylo proto usnesením ze dne 2.3.2015 přerušeno. Dne 26.5.2015 se konalo ústní jednání spojené s místním šetřením. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 19.6.2015, byla dodatečně povolena stavba zastřešení balkónu, avšak toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobců a), b) rozhodnutím žalovaného ze dne 17.9.2015 zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. V dalším řízení byl upraven název stavby na „*zastřešení terasy u rodinného domu čp. XXX,*“. Dne 12.1.2016, 9.2.2016, 19.7.2016 se konala další ústní jednání spojená s místním ohledáním ve věci. Dne 12.9.2016 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, jak již uvedeno shora.

V podaném odvolání žalobci namítali zejména narušení pokojného stavu, k čemuž výstavbou zastřešené terasy a jejím dodatečným povolením došlo. Trvali na tom, že v důsledku provedené stavby jsou obtěžováni imisemi, zejména pohledy a hlukem, nad míru obvyklou poměrům. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zdůraznil, že v daném případě nedošlo k nástavbě stávající stavby, jednalo se pouze o zastřešení střechy či terasy přístavby, která byla realizována podle projektové dokumentace z roku 1940, byť ne zcela přesně. To, že byl zde původně skleník, který byl odstraněn, považuje žalovaný za nerozhodné. Dále zdůraznil, že stavba je od rodinného domu žalobce b) čp. XXX vzdálena minimálně cca 25 m, od rodinného domu čp. XXX cca 22 m, od hranice pozemku par. č. XXX/X cca 6 m, od pozemku par. č. XXX/XXX cca 9 m a dále, že se jedná o stavbu, která doplňuje již existující stavbu terasy u domu čp. XXX. Vlastnictví žalobců je odděleno plným oplocením ve výšce 190 cm. Fotodokumentací z roku 2001 byl prokázán přístup na terasu ze dveří z vnitřního prostoru domu (mezipodesta), dle dokladu založeného ve správním spise byla terasa v roce 1993 opatřena zábradlím. Pokud jde o imise v důsledku

nežádoucích pohledů, pak žalovaný upozornil na tu skutečnost, že tato možnost zde byla již v předchozím období, tedy před realizací zastřešení, částečnou sezónní optickou bariéru tvoří zavěšené truhlíky s květinami. Dle žalovaného mohou být přitom rušivé pohledy obousměrné, neboť na domě čp. XXX jsou směrem do zahrady umístěna okna vikýře. Dále žalovaný uvedl, že většina rodinných domů této lokality má do vnitrobloku okna z obytných místností, terasy, balkony předzahrádky, pergoly či přístřešky. Dle žalovaného nelze zachovat v dané lokalitě absolutní soukromí, žalovaný přitom nemá za to, že by dodatečně povolená stavba předurčovala obtěžování žalobců nepřiměřeným hlukem a nežádoucími pohledy. Žalovaný tvrdil ve svém rozhodnutí, že nemovitosti žalobců a), b) a stavebníka (pozemek par. č. XXXX) dodatečně povolené stavby nemají společnou hranici. Žalovaný uzavřel, že dodatečné povolení stavby není v rozporu s veřejným zájmem.

Žaloba a vyjádření žalovaného:

Žalobci a), b) napadli rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Žalobci uplatnili v žalobě shodné námitky, jako učinili v odvolání. Tedy zejména tvrdili, že se jedná o nástavbu, k čemuž navrhli důkaz odborným vyjádřením Ing. A. J., Ph.D. a Ing. P. Š. a vytýkali žalovanému, že k posouzení odborné otázky charakteru stavby neustanovil znalce v souladu s ust. § 56 správního řádu. Žalobci a), b) trvají na tom, že hluk pocházející z užívání zastřešené terasy umístěné na střeše přístavku je nadměru obtěžuje, z vyvýšené terasy se hluk rozléhá přímo do zahrad žalobců, stejně tak jsou obtěžováni nežádoucími, byť mimoděčnými pohledy stavebníka, jeho rodiny a častých hostů na terase. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 97/2013 – 40 ze dne 30.7.2013, č.j. 7 As 13/2010-45 ze dne 12.3.2010, podle kterých je obdobný případ terasy nutno považovat za imisi vysoké intenzity. Žalobci a), b) dále tvrdí, že nemají možnost učinit taková opatření ke zmírnění či zabránění imisí, která lze na nich spravedlivě požadovat, čímž se však správní orgány ani nezabývaly. Touto absencí ve svém procesním postupu se správní orgány dopustily porušení práva žalobců a), b) na spravedlivý proces. Žalobci a), b) přitom tvrdí, že z terasy je nutně vidět do interiéru jejich domů a dále, že od doby realizace stavby nemohou pokojně užívat venkovní prostory svých nemovitostí. Realizace dodatečně povolené stavby dle žalobců a), b) negativně ovlivnila tržní hodnotu jimi vlastněných dotčených nemovitostí.

Žalobci a), b) navrhli zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na skutkovém a právním zhodnocení věci tak, jak jej přdestřel v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný trval na tom, že stavební úřad je způsobilým odborným orgánem pro posouzení charakteru stavby, tedy že se neuplatní ust. § 56 správního řádu o ustanovení znalce pro potřeby posouzení odborné otázky a dále trval na tom, že se nejedná o nástavbu, nýbrž o zastřešení na střeše vybudované terasy. Dle žalovaného s ohledem na dlouhodobost užívání /již před účinností zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)/ je třeba na původní část terasy pohlížet jako na legální (odkaz žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č.j. 30 Ca 5/2000-32).

Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Posouzení věci soudem:

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, a to podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), přičemž ve věci bylo rozhodnuto po provedení ústního jednání a po doplnění dokazování. Při jednání soudu byl proveden důkaz odborným vyjádřením Ing. A. J. ze dne 18.1.2017, podle kterého se má jednat v případě dané dodatečně povolené stavby o nástavbu. S tím pověřená pracovnice žalovaného nesouhlasila a doplnila, že prádelna (původní účel) zde dlouhodobě existovala. Dále byl proveden důkaz posouzením charakteru stavby zastřešení terasy zpracovaným Ing. Š. v lednu 2017, který byl obdobného obsahu jako důkaz předchozí a dále důkaz posouzením nástavby Ing. Arch. D. D., dle které se jedná o dřevěnou nástavbu v prostoru střechy přístavku, z níž je možné sledovat soukromí v okolních zahradách a domech. Dále byl proveden důkaz rozsudkem Okresního soudu v Chrudimi ze dne 11.5.2017, č.j. 8 C 48/2015-247, podle kterého je žalobce b) povinen se zdržet omezování užívání pozemku zastiňováním tůjí a listnatými stromy. Tento rozsudek se týká vztahu mezi odlišnými sousedícími osobami, dokresluje však míru obvyklých poměrů v dané lokalitě. Soud konečně provedl důkaz žalobcem předloženými fotografiemi, z nichž je zřejmá dřevěná konstrukce a výškové umístění předmětné terasy a z nichž je zřejmý pohled z této terasy do sousedních zahrad, a dále provedl důkaz snímkem vytištěným z aplikace Mapy.cz – situace zástavby v ulici Svatopluka Čecha a Vrchlického v Chrudimi, čímž bylo prokázáno, že terasa je umístěna na přístavku domu na pozemku, který přímo v určité části sousedí s pozemky žalobců a), b), neboť se jedná o pozemky a domy nacházející se ve dvou shora uvedených ulicích města Chrudim, které však zahradami částečně přímo sousedí. To ovšem žalovaný ve svém rozhodnutí a stejně tak ve vyjádření k žalobě neuvedl, naopak vycházel z toho, že se jedná o přímo nesousedící nemovitosti. Již z uvedeného snímku je zřejmé, že obtěžování hlukem a nežádoucími pohledy z předmětné terasy ve vztahu k žalobcům nelze vyloučit, nýbrž že je na místě se věci skutkově řádně zabývat.

Podle §129 odst. 2 stavebního zákona, stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném

povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Předně krajský soud konstatuje, že neshledává zásadním způsob posouzení charakteru stavby pro daný typ uplatněných námitek, přičemž v tomto ohledu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 30.7.2013, č.j. 4 As 97/2013-40 (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), tedy odkazuje na tento rozsudek ve vztahu k významu otázky charakteru stavby, když podstatné pro přezkum zákonnosti žalovaného rozhodnutí je to, zda stavba svým charakterem může potenciálně reálně zasahovat nepřiměřeným způsobem do soukromí žalobců a), b), nikoliv to, jak je označována: *„Nejvyšší správní soud nepokládá pro posouzení funkce stavby za důležité, jak ji stěžovatelka nebo žalobkyně nazývají a jak byla označena ve správním řízení. Otázka označení stavby by mohla být akademickým sporem, hledání jejího řešení ale není příliš účelné pro stanovení míry, v jaké stavba omezuje právo na soukromí žalobkyně.“* Dále pak lze vyjádřit souhlas s žalovaným, že stavební úřady jsou orgány vybavené odborným personálním aparátem za účelem posouzení charakteru stavby, postup podle § 56 správního řádu však nelze v odůvodněných jednotlivých případech vyloučit.

V dané věci je dle názoru krajského soudu stěžejní řádné zjištění skutkového stavu věci ohledně vlivu provozu terasy na bezprostřední okolí, do něhož je třeba zařadit rovněž pozemek a dům obou žalobců. Správní orgány jsou přitom povinny zabývat se vlivem užívání stavby, která má být dodatečně povolena, na dosavadní způsob užívání přilehlých nemovitostí, zejména pak zabývat se intenzitou možného narušování soukromí, tedy možnými imisemi. Zatímco stavební úřad je správním orgánem povolaným k posuzování potenciálních imisí, soudní řízení občanskoprávní je určeno k řešení imisí již nastalých. Tedy je na správním orgánu, aby v řízení o dodatečném povolení stavby řádně zhodnotil, zda dodatečným povolením již zrealizované stavby nedojde k nežádoucímu stavu, který bude spočívat v nepřiměřených zásazích do soukromí žalobců a), b). Tuto zákonnou povinnost stavebního úřadu nelze přenášet na občanskoprávní řízení a nutit tak žalobce a), b), aby v případě zjevné existence zdroje imisí tyto trpěli do doby případného vyřešení v občanskoprávním soudním řízení. Pokud jde o samotnou stavbu terasy, dle krajského soudu nelze opomenout, že se jedná o stavbu umístěnou nad úrovní zahrad, jak je zřejmé z fotodokumentace, tedy, je třeba zabývat se tím, zda skutečně, jak tvrdí žalobci a), b), nedošlo k vytvoření „tribuny“, z níž může být, byť to nebylo původním účelem terasy, pozorováno nežádoucím způsobem dění na přilehlých zahradách.

K tomu krajský soud opětovně odkazuje na rozsudek NSS ze dne 30.7.2013, č.j. 4 As 97/2013-40: „Přestože ještě nemuselo dojít ke konkrétním zásahům do práva žalobkyně na soukromí, stavba terasy narušila zavedený a žalobkyní legitimně očekávaný rozsah soukromí, a to svým vysokým potenciálem způsobovat zásahy nad míru přiměřenou poměrům. Předmětnou terasu umístěnou nad úroveň stávající ohradní zdi přímo na hranici sousedního pozemku lze s trochou nadsázky přirovnat k tribuně, z níž lze sledovat každý detail „chráněného prostoru“ dvora umístěného za domem žalobkyně. Míra soukromí se přitom nepojí pouze k osobě žalobkyně, k jejím způsobům užívání dvorku, popřípadě k druhům vykonávaných činností, jak se mylně domnívá stěžovatelka. Váže se prvotně na institut vlastnictví, jehož výkon je chráněn přímo zákonem vymezením sousedských práv v § 127 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdější předpisů, kde podle generální klausele „[v]lastník věci se musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv“. Omezené nakládání s vlastnictvím nachází dokonce svůj základ již v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož „[v]lastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.“ Je legitimním požadavkem udržet určitou míru soukromí u nemovitosti z titulu vlastnictví i pro futuro nehledě na chvilkové (ne)přítomnosti vlastníků, jak správně dovodil krajský soud. Navíc je logické, že při přezkumu rozhodnutí správních orgánů se řeší sousedské vztahy především v rámci námitek ve stavebním řízení. Nejde proto o konkrétní spory týkající se imisí, nýbrž se řeší potencialita vzniku možných budoucích sporů. Na základě vyhodnocení námitek činí stavební úřad rozhodnutí, zda je stavební záměr přijatelný, nebo zda by nepřiměřeně zasahoval do zájmů určitých účastníků ve prospěch jiných a přijatelný není. Kromě hledání výsledku v souladu s veřejným zájmem je úkolem stavebního úřadu i ochrana práv vlastníků sousedních nemovitostí. Konkrétní zásahy do práva na soukromí, které stěžovatelka postrádala v rozsudku krajského soudu, řeší soudy v občanském soudním řízení.“

Je vhodné doplnit, že ve věci posuzované NSS se jednalo o případ, kdy soud dospěl k závěru, že z terasy je v plné míře vidět na dvorek žalobkyně, popřípadě i do oken jejího domu bez vynaložení zvláštního úsilí. Žalobkyně se navíc nemohla účinně bránit, protože ochrana by vyžadovala postavení bariéry o výšce několika metrů. Dále krajský soud odkazuje na tento rozsudek NSS ze dne 30.7.2013, č.j. 4 As 97/2013-40 ve vztahu k nepřiléhavé argumentaci žalovaného o vzájemném rušení, když žalobci mají směrem k stavebníkovi okna vikýře. Jde totiž o zcela jinou funkci stavby vikýře a stavby terasy: Zatímco pohled z okna vikýře působí při dodržování základních pravidel slušnosti pouze jako nahodilý zásah do soukromí sousedů, při pobytu na terase – stavbě určené primárně k relaxaci – jsou zásahy z povahy věci soustavné, dlouhotrvající a nikoliv nahodilé. Proto je nesprávný i závěr, že postavením terasy nebude ve vyšší míře narušeno soukromí žalobkyně proto, že je do něj již nyní možné zasahovat pohledy z oken. Oproti případům uvedeným v citované judikatuře je závažnost a rozsah zásahu do práva žalobkyně na soukromí vyšší a není dobře možné se proti němu bránit. Terasy tedy mají oproti oknům a vikýřům nesrovnatelně vyšší potenciál k zásahu do práva na soukromí.“

Konečně považuje soud za nutné vyjádřit se k žalobní námitce absence zkoumání možností, které mají žalobci reálně ke zmírnění potenciálních imisí. Jak vyplynulo z již citovaného rozsudku NSS ze dne 30.7.2013, č.j. 4 As 97/2013-40, při posuzování vlivu

potenciálních imisí stavby na okolí je na místě vypořádat otázku případných reálných opatření, které by bylo možno na vlastních sousedních nemovitostech žádat.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, proto žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 4,5 s.ř.s.). V dalším řízení bude žalovaný vycházet z toho, že ve věci nebylo dosud řádně prokázáno, zda stavba dosud označovaná jako „zastřešení terasy“ je, či není zdrojem imisí hluku a nežádoucích pohledů, tedy zdrojem nepřiměřených zásahů do soukromí žalobců a), b). Za účelem řádného zjištění skutkového stavu věci provede správní orgán zejména místní šetření na zahradě žalobců a), b) a řádně vyhodnotí důvodnost jimi vznášených námitek, přičemž zohlední zejména tu okolnost, že předmětná stavba může být s ohledem na zastřešení užívána po převážnou část roku. Po řádném doplněném dokazování bude na správních orgánech, aby ve věci znovu rozhodly a své rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnily.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Soud při stanovení výše náhrady nákladů řízení postupoval dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „vyhl. č. 177/1996 Sb.“) a přiznal úspěšným žalobcům a), b) účelně vynaložené požadované náklady řízení:

- a) odměna advokáta za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání soudu /§11 odst. 1 písm. a), d), g), § 12 odst. 2, 4 vyhl. č. 177/1996 Sb./ dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 11 160 Kč (3 x 3.720 Kč) a
- b) paušální náhrada hotových výdajů advokáta za 3 úkony právní služby po 300 Kč ve výši 900 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.).
- c) náhrada za promeškaný čas strávený jízdou k jednání soudu za 6 půlhodin po 100 Kč ve výši 600 Kč (cesta ze sídla AK k jednání krajského soudu a zpět /§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb./).
- d) náhrada cestovného k jednání krajského soudu a zpět – cesta osobním vozidlem dle vyúčtování z České Třebové do Pardubic a zpět ve výši 682 Kč.

Dále krajský soud přiznal žalobcům a), b) právo na náhradu soudního poplatku za podání žaloby ve výši celkem 6.000 Kč (položka 18 bod 2. písm. a/ sazebníku soudních poplatků, který je přílohou k zákonu č. 549/1991 Sb., zákona o soudních poplatcích).

Celkové náklady řízení, které je žalovaný povinen uhradit žalobcům a), b) činí 19 342 Kč. Platební místo bylo určeno v souladu s ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s ust. § 64 s.ř.s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 25. října 2017

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení.